

Poletje.

Hej, na polje, na prostrano Težko ziblje, težko klanja
pohitim zarana, zorna se pšenica —
v vetru veje polno klasje, to ponosno se vpogiblje
zlata je poljana. naših polj kraljica!

Tu so žetve krasni časi,
njiva že je zrela
in ženica — prepelica
bo med žitom pela.

Tabor.

Pesem.

Ko oklenil si se mene Ptice so prisluškovale
in me prosil: Bodi moja! tihi moji izpovedi,
pogled moj ti je iskreni rože v mojem vrtu lahko
odgovoril: Tvoja, tvoja! klanjale se tej besedi . . .

Zlato solnce pa v dveh srcih
kres ljubezni je užgalo —
in nebo azurno gori
srečo duš dveh blagrovalo . . .

Kristina.

Ej, če bi vedel!

Zvezde so utonile, Zunaj mraz ledeni,
rože se poskrile, zunaj mrak megleni . . .
dušica moja Kam, ne vem, ah, kam,
tudi bi ušla. dušico naj dam?

Ko bi ji sestrico
znala za družico,
ali bratca, ej!
če bi vedel k njej . . .

Vida.